

Abstrakt

Tato práce je zaměřená na institut narovnání v českém trestním řízení. Tento typ odklonu, který se do českého práva zařadil v roce 1995 jako teprve druhý alternativní způsob vyřízení věci, v nejvyšší míře reflektuje prvky restorativní justice. Nejen, že ve srovnání s ostatními odklony klade největší důraz na postavení poškozeného v celém řízení, kdy je například vyžadován jeho souhlas s postupem v rámci narovnání nebo souhlas s výslednou podobou dohody o narovnání, ale zároveň umožňuje se pokusit o srovnání vztahů narušených spácháním trestného činu v plné míře, převážně díky osobním (a mnohdy moderovaným) jednáním, která probíhají mezi obviněným a poškozeným. Pro osobu obviněného tento institut také představuje řadu výhod oproti jiným odklonům nebo standardnímu řízení. Umožňuje mu se vyhnout vyslovení trestu a viny soudem a zároveň, v případě kladného rozhodnutí o narovnání, dojít okamžitému zastavení trestního stíhání pro jím spáchaný skutek.

Hlavní část mé práce se nejprve věnuje jednotlivým podmínkám, které je nutné splnit pro možnost využití narovnání, včetně kritického náhledu na ně. Přestože by se mohlo zdát, že s ohledem na své výhody, musí být narovnání hojně využívaným odklonem, opak je pravdou. Počty řízení, které skončí narovnáním se dlouhodobě pohybují pouze okolo několika desítek ročně. S ohledem na poznatky získané z analýzy tohoto institutu je pak pozornost směřována na důvody, které mají za následek neoblíbenost tohoto odklonu ve srovnání s podmíněným zastavením trestního stíhání.

V poslední kapitole jsou potom rozebrány návrhy *de lege feranda*, které se jednak opírají o mé úvahy a názory získané při zkoumání institutu narovnání a jednak jsou zde také rozebrány změny, které zákonodárce plánuje realizovat v rámci přijetí nového trestního řádu, jehož příprava probíhá již několik let.